

บทที่ 2

ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง "การสร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศแก่วัยรุ่นผ่านทางเว็บไซต์ SEX MUST SAY และ TEENPATH" ผู้ศึกษาได้ใช้ทฤษฎี แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาเป็นกรอบในการวิจัย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นและเรื่องเพศ
2. แนวคิดเรื่องเพศศึกษาและการสอนเรื่องเพศศึกษาแก่เยาวชนและวัยรุ่น
3. แนวคิดเรื่องอินเทอร์เน็ตและปฏิสัมพันธ์ของผู้ร่วมกระบวนการสื่อสาร (Interactive)
4. ทฤษฎีบทบาทผู้ดูแลประตูข่าวสาร (Gatekeeper)
5. แนวคิดเรื่องนโยบายสาธารณะ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่นและเรื่องเพศ

รายงานสุขภาพคนไทย 2546 (2547) ให้คำนิยามของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่เชื่อมระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ เป็นช่วงเวลาที่มีความเปลี่ยนแปลงทางด้านสรีระร่างกายและทางสังคม สำหรับพัฒนาการทางเพศสรีระของวัยรุ่นนั้น เด็กผู้หญิงจะเริ่มมีประจำเดือน หน้าอกขยาย และมีขนหัวเหน่า ส่วนเด็กผู้ชายจะมีเสียงห้าว ผันเปื่อยก มีขนที่หัวเหน่า และตามแขนขา

ด้านการเปลี่ยนแปลงทางสังคม จิตใจ อารมณ์ของเด็กที่ย่างเข้าสู่วัยรุ่น เด็กจะเริ่มลดความใกล้ชิดกับพ่อแม่ และสมาชิกในครอบครัวลง ให้ความสนใจกับเพื่อน หรือคนนอกครอบครัว รวมทั้งเพศตรงข้ามมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็เริ่มแสดงตัวว่าต้องการอิสระมากขึ้นเรื่อยๆด้วย

เพราะเหตุนี้วัยรุ่นจึงถูกมองว่าเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ หากไม่ได้รับการเลี้ยงดูที่เอาใจใส่ และการศึกษาที่ดี จะก่อให้เกิดปัญหาตามมาอย่างมาก โดยเฉพาะปัญหาเรื่องเพศที่ปัจจุบันได้กลายมาเป็นปัญหาหลักอย่างหนึ่งของสังคมไทย

พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทยในยุคปัจจุบัน

จากปัญหาทางเพศของวัยรุ่นที่ปรากฏมากขึ้นในสังคม สามารถจำแนกลักษณะของปัญหาได้เป็นประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1. มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

เพ็ญศรี ทรรคนะวิเทศ (อ้างถึงในสุขภาพคนไทย 2546, 2547) พบว่า วัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และเด็กอาชีวศึกษา มีทัศนคติที่เหมือนกันว่า การมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานเป็นเรื่องธรรมดา นอกจากนี้ พฤติกรรมทั่วไป เช่น การเที่ยวกลางคืนด้วยกัน การแสดงความรัก ไม่ว่าจะเป็นการกอด จูบ โอบ ในที่สาธารณะก็นับเป็นเรื่องธรรมดาเช่นกัน สาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมเช่นนี้ ส่วนใหญ่เกิดจากแรงผลักดันในตนเอง อิทธิพลจากเพื่อนและสภาพแวดล้อม

2. มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย

สุขภาพคนไทย 2546 (2547) พบว่าจากแรงผลักดันในตัวเอง อิทธิพลจากเพื่อนและสภาพแวดล้อมส่งเสริมให้เด็กที่ก้าวเข้าสู่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อย เนื่องจากทัศนคติที่เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมดาที่ใครก็มีกัน จากการศึกษาหลายชั้นพบค่าเฉลี่ยอายุที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาของการศึกษา และกลุ่มประชากรที่เป็นตัวอย่างในการศึกษา เป็นตัวเลขอายุโดยเฉลี่ยที่ต่างกัน มีตั้งแต่อายุ 14-18 ปี

3. มีความรู้เรื่องเพศศึกษาน้อย

ท่ามกลางการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้นนี้ วัยรุ่นไทยกลับได้เริ่มการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ช้ากว่าที่ควร จากการสำรวจของ Durex Global Survey 1999 ซึ่งสำรวจพฤติกรรมและทัศนคติทางเพศของวัยรุ่นอายุ 16-21 ปี 4,200 คน ใน 14 ประเทศ พบว่า เด็กไทยเริ่มเรียนเพศศึกษาช้าที่สุด คือเมื่ออายุ 13.5 ปี รวมทั้งพ่อแม่ของวัยรุ่นไทยก็มีบทบาทในการสอนเรื่องเพศศึกษาแก่ลูกน้อยที่สุด คือ ร้อยละ 1 เท่านั้น

นอกจากนี้ วัยรุ่นไทยยังนิยมไม่ซื้อสตัยต่อคนรัก คิดเป็นร้อยละ 52 ซึ่งถือว่าสูงกว่าค่าเฉลี่ยของวัยรุ่นทั่วโลกที่มีอยู่ร้อยละ 34 ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากในประเทศไทย การขายบริการทางเพศนั้นปรากฏมากมาย และการเผยแพร่ค่านิยมเรื่องกิ๊กหรือการมีคู่แบบชั่วคราว

ในขณะที่วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงสูงเช่นนี้ สถิติเกี่ยวกับการใช้ถุงยางอนามัยกลับต่ำมาก จากการสำรวจวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สุวรรณ เรืองกาญจนเศรษฐ์ (อ้างถึงในสุขภาพคนไทย2546,2547) พบว่า ร้อยละ 70 ของนักเรียนที่บอกว่าเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว แต่ไม่ได้ใช้ถุงยางอนามัย โดยระบุว่า ข้อค้นพบนี้สะท้อนให้เห็นถึงประเด็นเรื่องการขาดความรู้เรื่องเพศของวัยรุ่นได้ในระดับหนึ่ง

ในข้อเขียนเรื่อง ถอดบทเรียนการจัดการความรู้ งานวิจัย : กรณีศึกษาถุงยางอนามัย 100% วันวิสาข์ ชูชนม์(อ้างในสุขภาพคนไทย2546,2547) อ้างว่า สาเหตุหลักที่คนไม่นิยมใช้ถุงยางอนามัย ได้แก่

1. ความคิดที่ว่าคู่นอนของตนไม่ติดเชื้อ โดยอาจจะมองจากรูปร่างหน้าตา ความแข็งแรง เป็นต้น
2. เกิดจากขาดสติหรือเมินเมาเมื่อใช้บริการทางเพศ ทำให้ขาดความคิดที่จะป้องกันตนเอง
3. คิดว่าถุงยางอนามัยเป็นอุปสรรคขวางกั้นความสุขทางเพศ

ความคิดเช่นนี้ก่อให้เกิดปัญหาต่อผู้หญิงมากกว่าผู้ชายอย่างเห็นได้ชัด เช่น ปัญหาการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันควร ปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ รวมทั้งปัญหาต่อเรื่องอื่นๆ ไม่ที่จะเป็นการทำแท้ง การทอดทิ้งบุตร ตลอดจนความเสื่อมโทรมทางสุขภาพ

กฤตยา อาชวนิจกุล (2544) อธิบายว่าปัญหาเรื่องพฤติกรรมทางเพศจะสามารถป้องกันได้หากวัยรุ่นได้รับความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา ด้านความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างหญิงชาย สิทธิทางเพศ บทบาทครอบครัว สื่อ และความรู้เรื่องเพศ ดังต่อไปนี้

ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างหญิงและชาย สังคมต้องทำความเข้าใจต่ออิทธิพลและวัฒนธรรม ซึ่งทำให้เกิดกระบวนการหล่อหลอมทางสังคมที่สร้างความแตกต่างระหว่างหญิงกับชายก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมทางเพศ และต้องสร้างการเปลี่ยนแปลงในจุดนี้ โดยริ่สร้างความสำเร็จและทัศนคติใหม่ที่เคารพในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่เท่าเทียมกันระหว่างหญิงและชาย

สิทธิทางเพศ ต้องส่งเสริมและสร้างทักษะให้สังคมเรียนรู้และเข้าใจในสิทธิเนื้อร่างกายของมนุษย์ ทุกคนควรต้องเรียนรู้สิทธิที่จะปกป้องตนเอง เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันไม่พาตัวเองเข้าไปอยู่ในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศโดยที่ตนเองไม่ต้องการ หรือถ้าต้องตกอยู่ในสภาวะเช่นนั้น ทำอย่างไรจึงจะหาหนทางหลุดพ้นออกมาได้ เช่น ฝึกทักษะปฏิเสธการมีเพศสัมพันธ์ถ้าไม่พร้อม หรือไม่ต้องการ ต้องไม่ยอมจำนนต่อสถานการณ์จำยอมต่างๆ หรือหากพร้อมก็ต้องมีทักษะต่อรองการมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย

สื่อและความรู้เรื่องเพศ ต้องรณรงค์และสร้างค่านิยมเรื่องเพศที่เหมาะสมให้เกิดขึ้นในสังคมให้ได้ เริ่มตั้งแต่เพศสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นทุกครั้ง ต้องมาจากการสมัครใจ ไม่บีบบังคับ ต้องเป็นเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย ไม่เสี่ยงต่อการเกิดโรค หรือผลที่ไม่ต้องการคือการตั้งครรภ์เมื่อยังไม่พร้อม นั่นคือเพศสัมพันธ์ทุกครั้งต้องมีฐานมาจากความรับผิดชอบในความสัมพันธ์นั้น

ในงานวิจัยนี้ได้นำแนวคิดดังกล่าวมาใช้เป็นกรอบศึกษาพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและรูปแบบเรื่องเพศในเว็บไซต์ SEX MUST SAY, TEENPATH และกิจกรรมนอกเว็บไซต์ ที่สามารถสร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศให้แก่วัยรุ่นได้

2. แนวคิดเรื่องเพศศึกษาและการสอนเรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่น

คำว่า “เพศ” (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา, 2530:24) ตามความหมายในพจนานุกรม หมายถึงรูปหรือลักษณะที่ให้อำนาจหรือชาย ส่วนคำว่า “ศึกษา” แปลว่าการเล่าเรียน ฝึกฝน อบรม ดังนั้น “เพศศึกษา” จึงหมายถึง การศึกษาเกี่ยวกับหญิงและชาย ตั้งแต่เกิดมาจนถึงชีวิต จะเป็นโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม อันจะส่งเสริมให้ผู้ที่ศึกษารู้จักเพศเดียวกัน เพศตรงข้ามและมีชีวิตอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในครอบครัวและสังคมอย่างมีความสุข โดยปราศจากปัญหาใดๆ

วันทนีย์ วาสิกะสิน (2537) ได้ให้ความหมายของเพศศึกษาว่าหมายถึง การให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องเพศ ซึ่งมีส่วนประกอบหลายอย่าง เช่น การให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในเรื่องเพศ ซึ่งมีส่วนประกอบหลายอย่าง เช่น การเรียนรู้เกี่ยวกับสรีระร่างกายของทั้งชายและหญิง การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายเมื่อเข้าสู่วัยรุ่น โดยเฉพาะระบบสืบพันธุ์ (human sexual system) การมีเพศสัมพันธ์เมื่อถึงเวลา เช่น การเข้าสู่สภาวะสมรส เพศศึกษาจะช่วยให้คู่สมรสสามารถปรับตัวในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ (sexual act) ได้อย่างเหมาะสม การตั้งครภร์ การเตรียม

ตัวเป็นบิดามารดาที่ดี รวมทั้งการมีทัศนคติที่ดีต่อเพศตรงข้าม การรู้จักให้เกียรติกัน การมีความรับผิดชอบต่อเพศตรงข้าม โดยเฉพาะเพศชายต่อเพศหญิง ทั้งหมดนี้ก็เพื่อให้บุคคลแต่ละคนมีความรู้ ทัศนคติ และมีพฤติกรรมที่ดีในเรื่องเพศ ไม่สร้างปัญหาให้แก่ครอบครัวและสังคม การสอนเพศศึกษานี้สามารถหยิบยกตอนใดตอนหนึ่งของเนื้อหาสาระ ให้เหมาะสมกับวัยของบุคคลแต่ละคนได้เช่นกัน

สำหรับพื้นฐานความรู้ที่สำคัญในเรื่องเพศศึกษานี้ ได้แบ่งออกตามเนื้อหาที่ประกอบกันเป็นความรู้ได้ 4 ลักษณะด้วยกันคือ (สุชาติ และวรรณิ โสมประยูร, 2541)

1. **ความรู้เรื่องเพศด้านชีววิทยา** ซึ่งเป็นความรู้เกี่ยวกับกายวิภาค และสรีระของร่างกายมนุษย์ เช่น โครงสร้างและหน้าที่ของอวัยวะต่างๆ ในร่างกายที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ ระบบการสืบพันธุ์ของเพศชายและหญิง ลักษณะทางพันธุกรรมเกี่ยวกับเพศ การเจริญเติบโตของร่างกายซึ่งเป็นลักษณะของเพศชายและหญิง การมีหนวดเคราและขนรักแร้ เสียงแตก การมีประจำเดือน การสืบพันธุ์ หรือการร่วมประเวณี การปฏิสนธิ การตั้งครรภ์ การคลอดบุตร เป็นต้น
2. **ความรู้เรื่องเพศด้านสุขวิทยา** เป็นความรู้เกี่ยวข้องกับสุขภาพทางเพศ การระวังรักษาร่างกายให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บหรือความผิดปกติทางเพศ เช่น ข้อควรระวังและสุขปฏิบัติเกี่ยวกับอวัยวะเพศ
3. **ความรู้เรื่องเพศด้านจิตวิทยา** เป็นความรู้ส่วนที่เกี่ยวกับจิตใจและอารมณ์ การเจริญเติบโต และพัฒนาการด้านจิตใจเกี่ยวกับเรื่องเพศในแต่ละวัย โดยเฉพาะวัยเด็กและวัยรุ่น แรงผลักดันทางเพศ การระบายอารมณ์ทางเพศ การปฏิบัติตนระหว่างเพศ ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ความรักความชอบ ความต้องการหรือความรู้สึกทางเพศ ความผิดปกติและความสับสนทางด้านอารมณ์และจิตใจ เป็นต้น
4. **ความรู้เรื่องเพศศึกษาด้านสังคมวิทยา** เป็นความรู้เกี่ยวข้องกับสังคม การปรับตัวให้เข้ากับสังคมและมาตรฐานความประพฤติหรือกฎเกณฑ์ทางสังคม พัฒนาการทางด้านสังคมเกี่ยวกับเรื่องเพศ

โดยการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษามีจุดมุ่งหมายกว้างๆดังนี้ (จินตกา สายัณห์วิภิจิต อ้างถึง
ในวันทนีย์ วาสิกะสินและคณะ, 2537:6)

1. เพื่อให้ความรู้พอเพียงในเรื่องกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและสรีระ
ของเพศทั้งสองอันมีผลต่อความคิด สติปัญญา อารมณ์และจิตใจ
2. เพื่อช่วยขจัดความกังวลเกี่ยวกับเรื่องการพัฒนา การปรับตัว และการวางตัวให้
เหมาะสมทุกทางในด้านเพศ
3. เพื่อเสริมสร้างให้เกิดทัศนคติที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศ ทั้งในเรื่องที่เกี่ยวกับ
ตนเองและผู้อื่น จะเป็นเพศเดียวกันหรือต่างเพศก็ตาม
4. เพื่อให้ตระหนักถึงคุณค่าของการใช้มนุษยสัมพันธ์ที่ถูกต้องเพื่อการดำรงชีวิตที่
ราบรื่นของแต่ละบุคคล ครอบครัวและสังคม
5. เพื่อให้เกิดความเข้าใจในตนเองอย่างถ่องแท้ในเรื่องความสัมพันธ์ของเขากับ
เพื่อนมนุษย์ทั้งสองเพศ และช่วยให้มองเห็นและเข้าใจว่าคนนั้นมีหน้าที่ มีพันธะมีความรับผิดชอบ
ต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มิใช่แก่ตนเองและครอบครัวเท่านั้น
6. เพื่อสร้างความเข้าใจว่า การตัดสินใจที่ชอบด้วยเหตุผลนั้น จำเป็นต้องมีหลัก
ทางด้านศีลธรรมด้วยเสมอ
7. เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างเพียงพอเกี่ยวกับการใช้เพศในทางที่ไม่ถูกต้อง
ตลอดจนมีความเข้าใจเกี่ยวกับความผิดปกติทางเพศ เพื่อจะได้รู้จักและป้องกันตนเองไม่ให้ถูกเอา
รัดเอาเปรียบ ถูกข่มเหง หรือได้รับอันตรายต่อร่างกาย จิตใจและชื่อเสียง
8. เพื่อให้เกิดความตระหนักว่าการกระทำทางเพศส่วนตัวมีผลกระทบต่อสังคม เช่น
การปล่อยทิ้งบุตรไว้ตามยถากรรม การหลอกลวงผู้หญิงไปค้าประเวณี ฯลฯ

9. เพื่อให้เกิดความรับผิดชอบต่อสังคม โดยขจัดสิ่งเลวร้ายต่างๆ ให้นหมดไป เช่น การเอาเปรียบทางด้านเพศ การหาประโยชน์จากผู้อื่นในเรื่องเพศ การใช้เพศและกามอารมณ์อย่างไม่รับผิดชอบต่อและยุติธรรม กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ล้าสมัยและยุติธรรม

10. เพื่อให้เกิดความเข้าใจและฝึกหัดการคิดนี้จนกลายเป็นความเคยชิน พ่อที่จะช่วยให้แต่ละคนรู้จักใช้ความเป็นเพศหญิง หรือชายของตนเองมาพัฒนาตนเอง ครอบครั้ว ชุมชน เพื่อให้เกิดประโยชน์ความสุข ความเจริญในหน้าที่ต่างๆ เป็นครู พ่อแม่ ญาติพี่น้อง ลูก คู่รัก พลเมืองดี เป็นต้น

การสอนเรื่องเพศศึกษาแก่เยาวชนและวัยรุ่น

การให้ข้อมูลเรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่น เป็นการสอนให้เด็กเข้าใจถึงธรรมชาติของมนุษย์ ที่มีการสืบพันธุ์เป็นส่วนหนึ่งในการดำรงชีวิต ไม่ใช่เรื่องน่าอาย หรือไม่ควรกล่าวถึง ในปัจจุบัน เยาวชนและวัยรุ่นจำนวนมากได้รับข้อมูลข่าวสารผ่านทางสื่อต่างๆอย่างรวดเร็ว ทำให้มีพัฒนาการทางการเรียนรู้เร็วขึ้นกว่าเมื่อก่อน ดังนั้นการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพื่อให้พัฒนาการทางการเรียนรู้สอดคล้องกับพัฒนาการทางด้านวัยและร่างกาย

นางลักษณ์ จันทรโฮมประดิษฐ์ และคณะ(2540, อ้างถึงในพิชัย นิรมานสกุล, 2547) ได้อธิบายถึงการเริ่มต้นสอนเรื่องเพศศึกษาให้กับเยาวชนและวัยรุ่น โดยแบ่งเป็นวัยได้ดังนี้

วัยรุ่นตอนต้น อายุ 12-15 ปี

1. การให้ความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงและการเจริญเติบโตของร่างกาย เพศหญิงควรเตรียมตัวเรื่องการมีประจำเดือน การมีขนขึ้นที่อวัยวะเพศ การมีหน้าอก การมีเพศสัมพันธ์ อาจก่อให้เกิดการตั้งครรภ์ ส่วนในเพศชาย มีการแข็งตัวของอวัยวะเพศ การหลั่งน้ำสุจิ รวมไปถึงการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง เป็นช่วงวัยที่เด็กเริ่มต้องการความเป็นส่วนตัว เช่น ต้องการมีห้องของตนเอง หรือต้องการอยู่คนเดียวในบางครั้ง
2. การปลูกฝังความรับผิดชอบต่อเรื่องเพศของเด็ก ทั้งความรับผิดชอบต่อตนเอง และเพศตรงข้าม เด็กวัยนี้ต้องการคบเพื่อนต่างเพศเพิ่มมากขึ้น ควรให้โอกาสในการพบปะเพื่อนต่างเพศ ขณะเดียวกัน ก็ให้รู้จักการเคารพนับถือในเพศตรงข้าม เด็กในวัยนี้ บิดามารดา

สามารถที่จะพูดอย่างตรงไปตรงมาได้มากขึ้น และเพิ่มรายละเอียดต่างๆ ได้มากขึ้นด้วย รวมทั้งการออกเกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศ (dating) ว่าควรปฏิบัติและให้เกียรติเพศตรงข้ามอย่างไรบ้าง

3. การปลูกฝังเรื่องความสำคัญและความจำเป็นเรื่องเพศให้กับเด็ก แต่ต้องอยู่ในภาวะที่พร้อม รวมทั้งการพูดคุยถึงเรื่องความคาดหวังทางสังคม ตอบทบาทของการเป็นผู้ชายและผู้หญิง อิทธิพลความเชื่อทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมมนุษย์ ค่านิยมบางอย่างซึ่งเป็นสิ่งที่ดี หรือค่านิยมบางอย่างที่ควรแก้ไข อธิบายให้เด็กพยายามหาสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้กับตนเอง เช่น หลีกเลี่ยงภาพยนตร์หรือหนังสือที่กระตุ้นและยั่วยุกามอารมณ์ อธิบายให้เด็กเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ ไม่ใช่เรื่องทางเพศที่ถูกต้อง
4. การให้ความจริงใจกับเด็ก ให้เด็กเข้าใจว่าบิดามารดาสามารถเป็นที่ปรึกษาช่วยเหลือได้ บิดามารดาที่เข้มงวดเกินไปจะทำให้เด็กไม่ไว้ใจ หรือปล่อยปละละเลยจนเกินไป เด็กก็อาจจะรู้สึกว่ามีบิดามารดาไม่รักตน ควรสังเกตเด็กอยู่ห่างๆ เมื่อมีปัญหาอะไรจะได้ช่วยแก้ไขได้ทันที่ เพราะเด็กในวัยนี้ได้รับอิทธิพลค่อนข้างมาก

วัยรุ่นตอนปลาย 16-20 ปี

1. อธิบายเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการแต่งงาน (premarital sex) เมื่อยังอยู่ในภาวะไม่พร้อมทางเศรษฐกิจและสังคม คือยังอยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียน อธิบายถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นภายหลังในเพศหญิง ควรสอนให้รู้จักระวังตัวในการคบหาเพื่อนต่างเพศ ไม่ตกเป็นเหยื่อของเพศตรงข้าม การมีเพศสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรสกับเพื่อนชาย ไม่ได้แสดงถึงการมีรักแท้หรือสภาวะความเป็นผู้ใหญ่แต่อย่างใด ในเพศชายควรให้เด็กมีสำนึกรับผิดชอบต่อเพื่อนหญิง ไม่หลอกหลวง หรือเห็นเพื่อนหญิงเป็นเหยื่อทางกามอารมณ์ และการมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการสมรส ไม่ได้แสดงถึงการเป็นลูกผู้ชายแต่อย่างใด การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองไม่ใช่เรื่องผิด และดีกว่าการไปทำความเดือดร้อนทางเพศให้กับผู้อื่น ถ้าต้องการมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนแต่งงาน จะต้องเป็นไปโดยความต้องการของทั้งสองฝ่าย และสามารถรับผิดชอบต่อสิ่งต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นตามมา ไม่ใช่เรื่องของอุบัติเหตุ และจะต้องรู้จักวิธีคุมกำเนิด และป้องกันเรื่องโรคติดต่อทางเพศด้วย

2. อธิบายให้เด็กเข้าใจถึงวิธีการคุมกำเนิด (birth control) เด็กในวัยนี้สามารถที่จะรับรู้เรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี ความคิดว่าถ้าเด็กเข้าใจเรื่องการคุมกำเนิดแล้ว เด็กจะต้องหาทางมีความสัมพันธ์ทางเพศก่อนการแต่งงาน ซึ่งเป็นการเข้าใจที่ผิด การให้ความรู้เรื่องการคุมกำเนิด ไม่ใช่การกระตุ้นให้ทดลองแต่เป็นไปในลักษณะของการป้องกัน
3. อธิบายให้เด็กเข้าใจถึงโรคติดต่อจากการมีเพศสัมพันธ์ ผลร้ายที่เกิดจากการสัมผัสโรคโดยตรง โดยไม่ได้ป้องกันด้วยการสวมถุงยางอนามัย
4. อธิบายให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อตนเองและเพศตรงข้าม ขจัดค่านิยมในเรื่องมาตรฐานแบบสองเชิง (double standard) ช่วยกันสร้างสรรค์สังคม โดยความร่วมมือจากทั้งสองเพศ และให้เด็กยอมรับถึงพฤติกรรมทางเพศของบุคคลอื่นๆ ที่อาจไม่เหมือนกับคนส่วนใหญ่ โดยพิจารณาเหตุผลว่าทำไมเขาถึงปฏิบัติเช่นนั้น
5. อธิบายให้เด็กเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ในการเป็นบิดามารดาที่ดีในอนาคต เริ่มด้วยการเลือกคู่ครองด้วยความมีเหตุมีผล การปรับตัวในเรื่องเพศ การช่วยกันสร้างครอบครัวและชีวิตสมรสให้มีความสุข ไม่สร้างปัญหาครอบครัว และปัญหาสังคมให้เป็นที่เดือดร้อนกับผู้อื่น

ดังนั้น การให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาแก่วัยรุ่นนั้นจึงเป็นหนทางสร้างความเข้าใจที่นำไปสู่การปฏิบัติตนเพื่อบรรเทาหรือแก้ไขปัญหาเรื่องเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันให้ลดน้อยลง โดยแนวคิดเรื่องเพศศึกษาและแนวทางการสอนเรื่องเพศศึกษาให้กับเด็กและเยาวชนนั้น จะนำไปเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์เนื้อหาและรูปแบบเรื่องเพศที่สามารถสร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศแก่วัยรุ่นได้ ในเว็บไซต์SEX MUST SAY, TEENPATH และกิจกรรมนอกเว็บไซต์

3. แนวคิดเรื่องอินเทอร์เน็ตและปฏิสัมพันธ์ของผู้ร่วมกระบวนการสื่อสาร (Interactive)

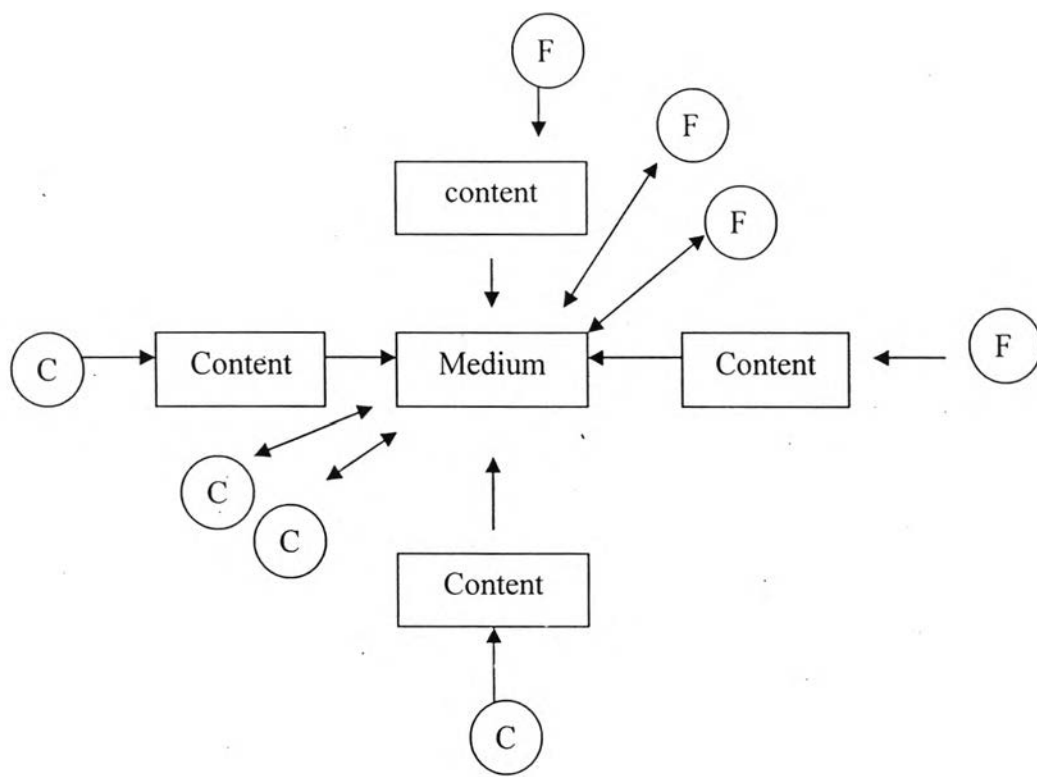
ดร.ศรีศักดิ์ จามรมาน และคณะ (1994 อ้างถึงในพรทิพย์ พัฒนานุสรณ์, 2543:23) ได้ให้ความหมายของอินเทอร์เน็ตว่าเป็น ระบบการสื่อสารที่เติบโตรวดเร็วมาก การเพิ่มจำนวนของการบริการฐานข้อมูลและเอกสารต่างๆ จำนวนมาก การท่องเที่ยวไปในโลกอินเทอร์เน็ตนี้ อยู่ที่หน้าจอ "Read me" โดยผู้หาข้อมูลไม่ต้องไปไหนแต่สามารถรับรู้ข้อมูลและเหตุการณ์ได้ทั่วโลกและกระทำ

ได้ในเวลาอันรวดเร็ว แม้ว่าจะค้นหาข้อมูลในห้องสมุดที่ห่างไกลคนละซีกโลก ไม่ว่าจะเป็ภาพถ่ายข้อความ และเสียงด้วยเครือข่ายอินเทอร์เน็ต “โลกของวันพรุ่งนี้ คือ การอยู่ร่วมกันเป็นลักษณะเฉพาะ กลุ่มที่มีความคิดเห็นตรงกันมากกว่าที่จะเป็นการอยู่ร่วมกันตามถิ่นฐานที่อยู่อาศัย เป็นสังคมใหม่ที่เกิดขึ้นในโลกอินเทอร์เน็ต

EE Emery P.H. Ault and W.K.Age (1967 อ้างถึงในพรทิพย์ พัฒนานุสรณ์, 2543:23) กล่าวว่า อินเทอร์เน็ต เป็นรูปแบบการสื่อสารที่เกิดจากการปฏิวัติทางโทรคมนาคม ที่ทำให้การสื่อสารเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ มนุษย์มีความต้องการที่จะสื่อสารกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ความจำเป็นในด้านการสื่อสารเป็นความจำเป็นขั้นพื้นฐาน ที่ก่อให้เกิดความร่วมมือ และความเข้าใจกัน ในเป้าหมาย ทั้งนี้เพราะการสื่อสารของมนุษย์ คือ การกระทำเพื่อการแบ่งปันข่าวสาร อินเทอร์เน็ต จึงช่วยย่นระยะเวลาการรับส่งข่าวสารซึ่งจะมีผลต่อเส้นทางการสื่อสารทุกด้าน

การสื่อสารนี้ มีความซับซ้อนมากเกินกว่าที่จะสามารถอธิบายได้ด้วยแบบจำลองแบบเส้นตรงเพียงอย่างเดียว เพราะแท้จริงแล้วการสื่อสารมีลักษณะความเป็นปฏิสัมพันธ์ (Interactive) ผู้ร่วมกระบวนการดังกล่าวจะมีหน้าที่ทั้งส่งและรับสลับกันไป ซึ่งความเป็นปฏิสัมพันธ์ของการสื่อสารจะปรากฏอยู่ในกระบวนการสื่อสารทุกรูปแบบ ไม่เว้นแม้แต่การสื่อสารผ่านสื่อกลาง (Mass Mediated Communication) อินเทอร์เน็ตเองก็ถือเป็นสื่อกลางชนิดหนึ่ง จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าภาพของผู้ส่งสาร และผู้รับสารในการสื่อสารยุคปัจจุบันนั้น อยู่แนบสนิทเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแยกไม่ออก งานวิจัยทางด้านการสื่อสารสมัยใหม่ จึงมักใช้ คำเรียกบุคคลที่ทำการสื่อสารที่ไม่ใช่ “ผู้ส่งสาร” (Sender) และ “ผู้รับสาร” (Receiver) อีกต่อไป สำหรับการศึกษานี้ในประเด็นเทคโนโลยีทางการสื่อสารสมัยใหม่ (New Communication Technology) อย่างอินเทอร์เน็ต หรือ เวิลด์ ไรด์ เว็บ (World Wide Web) คำที่ใช้เรียก “ผู้ทำการสื่อสาร” กันอย่างแพร่หลายคือ “ผู้ใช้” (User) แบบจำลองที่สามารถนำมาประยุกต์เพื่อแสดงให้เห็นภาพของกระบวนการสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตได้เป็นอย่างดี คือ แบบจำลองการสื่อสารทางการตลาดแบบใหม่บนเวิลด์ ไรด์ เว็บ (New Model of Marketing Communication for the Web) นำเสนอโดย Donna L. Hoffman, Thomas P. Novak and Patrali Chatterjee (อ้างถึงในศุจิกา ดวงมณี, 2539:22-23)

ภาพที่ 1 แบบจำลองการสื่อสารทางการตลาดแบบใหม่บนเว็ลด์ ไรด์ เว็บ

F = บริษัท

C = ผู้บริโภค

Content = สารจากบริษัท องค์กรส่งไปยังผู้บริโภคหรือสารจากผู้บริโภคส่งไปยังบริษัทหรือองค์กร

Medium = สื่ออินเทอร์เน็ต

แบบจำลองดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงการสื่อสารระหว่างบริษัทกับผู้บริโภค ที่มีการแลกเปลี่ยนสารซึ่งกันและกัน โดยลูกค้าสามารถมีเสรีภาพในการเลือกดูข้อมูลที่ตนต้องการทราบได้ เช่น ผู้บริโภคอยากซื้อไมโครเวฟของบริษัท A ผู้บริโภคก็สามารถเข้าไปค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับไมโครเวฟรุ่นต่างๆของบริษัท A ผ่านทางเว็บไซต์ของบริษัท แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปตัดสินใจว่าจะเลือกซื้อไมโครเวฟรุ่นใด ในขณะเดียวกัน บริษัทเองก็จะได้ทราบถึงความสนใจของผู้บริโภคที่มีต่อไมโครเวฟรุ่นต่างๆซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ของบริษัท โดยวัดจากจำนวนครั้งการเข้าชมเว็บเพจของไมโครเวฟรุ่นนั้น และนำข้อมูลที่ได้จากการวัดจำนวนครั้งการเข้าชมนั้น มาทำหลักการตลาดให้

ไม่มีใครเวฟตัวนั้นเป็นที่นิยมมากขึ้น จะเห็นได้ว่าทั้งผู้บริโภคและบริษัทต่างเป็นผู้รับและส่งสารเหมือนกัน ซึ่งการสื่อสารดังกล่าวสามารถประยุกต์ใช้ให้เข้ากับการสื่อสารระหว่างผู้ดูแลเว็บไซต์ (Webmaster) ผู้ดูแลเนื้อหา(Content provider) กับวัยรุ่นที่เข้ามาใช้เว็บไซต์ www.teenpath.net และ www.eotoday.com/sexmustrsay_2004.php ได้ โดยวัยรุ่นที่เข้ามาใช้เว็บไซต์นั้นสามารถสอบถามหรือค้นหาข้อมูลเรื่องเพศที่ตนต้องการทราบได้ผ่านรูปแบบการนำเสนอต่างๆ ที่มีอยู่ในเว็บไซต์ เพื่อนำไปเป็นความรู้หรือแนวทางปฏิบัติรับมือกับปัญหาเรื่องเพศของตน ในขณะเดียวกันผู้ดูแลเว็บไซต์และผู้ดูแลเนื้อหาก็สามารถทราบได้ถึงปัญหาเรื่องเพศของวัยรุ่นและรูปแบบของการนำเสนอที่วัยรุ่นนิยมได้เช่นเดียวกัน โดยดูจากประเด็นเรื่องเพศที่ถูกตั้งเป็นคำถามบ่อยๆ และรูปแบบการนำเสนोकำถามที่วัยรุ่นนิยมเลือกใช้ แล้วนำมาหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือพัฒนาเว็บไซต์ของตนเอง ให้ตอบสนองวัยรุ่นมากยิ่งขึ้น

แนวคิดนี้ใช้วิเคราะห์กระบวนการสร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศแก่วัยรุ่นผ่านทางเว็บไซต์ SEX MUST SAY และ TEENPATH

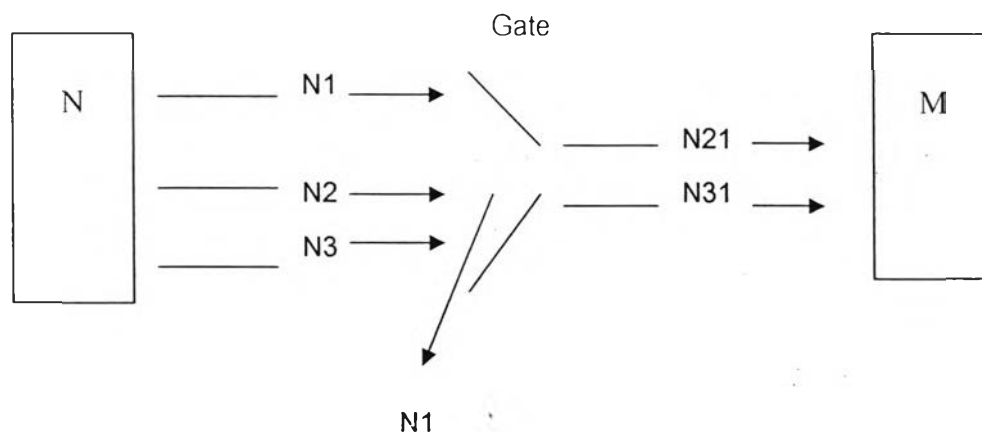
4. ทฤษฎีบทบาทผู้ดูแลประตูข่าวสาร (Gatekeeper)

ชแรมม์ (อ้างถึงในพัชนี เที่ยจรรยา,เมตตา วิวัฒนานุกูล และถิรนนท์ อนวัชศรีวงศ์, 2538:153) กล่าวว่า gatekeeper เป็นผู้มีสิทธิในการเปิดเผยหรือปิดบังข่าวสารที่ส่งผ่านไปยังประชาชน เป็นเสมือนนายทวารของการรับข่าวสารของประชาชน

เคิร์ท เลวิน(อ้างถึงในพัชนี เที่ยจรรยา,เมตตา วิวัฒนานุกูล และถิรนนท์ อนวัชศรีวงศ์, 2538:153) นักสังคมวิทยา เป็นคนแรกที่นำศัพท์คำนี้มาใช้อธิบายทางสื่อสารมวลชน โดยอธิบายว่า ในกระบวนการสื่อสารนั้นจะต้องมีการส่งข่าวสารผ่านช่องทางการสื่อสาร และในช่องทางจะต้องมีผู้หนึ่งทำหน้าที่ในการกลั่นกรองข่าวสาร และผู้กลั่นกรองนั้นคือ gatekeeper

ไวท์ (อ้างถึงในจินตนา วานิชประภา, 2545:19-20) ได้คิดค้นแบบจำลองที่อธิบายถึงบริบทของการทำหน้าที่ของผู้ดูแลประตูข่าวสารไว้ดังนี้

ภาพที่ 2 แบบจำลองอธิบายหน้าที่ของผู้ดูแลประตูข่าวสารในกระบวนการสื่อสารของไวท์ (อ้างถึงในจินตนา วานิชประภา,2545)

N = แหล่งข้อมูล

N1 N2 N3 = ประเด็นของเรื่องราวต่างๆ

N21,N31 = ประเด็นที่ถูกเลือกไปเผยแพร่

M = ผู้รับสาร

N1 = ประเด็นที่ถูกเลือกไม่ให้เผยแพร่

จากภาพที่ 2 จะแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของผู้ควบคุมประตูข่าวสารในการพิจารณาเลือกประเด็นข่าวสารสู่ผู้รับสาร

โดยประเด็นที่ถูกคัดออกนั้น ผู้ดูแลประตูข่าวสารจะใช้กลไกการกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ตที่เหมาะสมกับบริบทและแนวทางของเว็บไซต์

กลไกการกำกับดูแลเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ต

พิรงรอง รามสูต รัตนันท์ และนิธิมา คณานธินันท์ (2547:12-24) ได้อธิบายเกี่ยวกับกลไกที่ใช้ในการกำกับดูแลเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ต ว่ามีดังต่อไปนี้

1. กฎหมาย มาตรการ บทลงโทษ

การบังคับใช้กฎหมายเพื่อกำกับดูแลเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ต อาจจะอาศัยกฎหมายที่มีอยู่แล้ว และมีความเกี่ยวข้องซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กันได้ เช่น กฎหมายสื่อสารมวลชน กฎหมายว่า

ด้วยการเผยแพร่เนื้อหาที่เป็นอันตราย (ภาพลามกอนาจาร) เป็นต้น หรืออาจอาศัยการร่างและออกกฎหมายฉบับใหม่ขึ้นมาโดยตรง เช่น การออกกฎหมาย Communication Decency Act หรือกฎหมายว่าด้วยการสื่อสารที่เหมาะสมในสหรัฐอเมริกาในปี ค.ศ.1996 เพื่อปกป้องเด็กและเยาวชนจากเนื้อหาออนไลน์ที่ไม่เหมาะสมต่างๆ หรือการพยายามร่างกฎหมายอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ในประเทศไทย ซึ่งมีสาระเกี่ยวกับเนื้อหาลามกอนาจารที่เผยแพร่ผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้ ภาครัฐอาจออกมาตรการต่างๆ ในการกำกับดูแลเนื้อหาด้วย เช่น ในประเทศสิงคโปร์มีการออกมาตรการไม่ให้สถานบริการอินเทอร์เน็ต ให้บริการเกมออนไลน์ เป็นต้น สำหรับบทลงโทษในกรณีของการละเมิดกฎหมาย และมาตรการเพื่อกำกับดูแลเนื้อหาอินเทอร์เน็ต รายละเอียดจะแตกต่างกันไปตามลักษณะของระบบกฎหมายในแต่ละประเทศ ตลอดจนทัศนคติในสังคมหนึ่งๆ เกี่ยวกับความรุนแรงของเนื้อหาที่อยู่ในข่ายของการละเมิด

2. การปิดกั้นและกั้นกรองเนื้อหา

2.1 การปิดกั้นโดยภาครัฐ

การปิดกั้นเนื้อหาในลักษณะนี้เป็นวิธีที่ใช้กันมากในประเทศที่มีลักษณะการปกครองแบบอำนาจนิยม และมีการควบคุมสื่อสารมวลชนอย่างเข้มข้น การปิดกั้นมักจะทำในระดับเครือข่ายใหญ่ เช่น ระดับ Gateway หรือ Node ของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตภายในประเทศ ซึ่งในระดับดังกล่าวมักจะเป็นผลจากนโยบายหรือมาตรการของภาครัฐ เช่น ในประเทศจีน เครือข่ายอินเทอร์เน็ตจะถูกออกแบบให้มีลักษณะรวมศูนย์โดยจะวางเครือข่ายโยงใยผ่าน Gateway ในเมืองใหญ่ ๆ ไม่กี่แห่ง ทำให้สะดวกต่อการปิดกั้นเนื้อหาจากภายนอก ทั้งนี้รัฐบาลจีนจะใช้เกณฑ์กว้างๆ ในการเลือกปิดกั้นเนื้อหาโดยพิจารณาจากเนื้อหาที่เข้าข่าย “ขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี”

2.2 การปิดกั้นแบบ Notice and Take down

นอกจากลักษณะการปิดกั้นที่เป็นมาตรการของภาครัฐโดยตรงแล้ว การปิดกั้นอาจเกิดขึ้นโดยการแจ้งเหตุ (Notice) จากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่ประสบพบเห็นเนื้อหาที่ไม่เหมาะสม โดยแจ้งเข้าไปที่ผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP) หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของรัฐ เช่น ตำรวจ หรือกระทรวงการสื่อสาร เป็นต้น ทั้งนี้เมื่อทาง ISP ได้รับการแจ้งเหตุแล้วก็จะตรวจสอบดูว่าเนื้อหานั้นไม่เหมาะสมจริงหรือไม่ ในระดับใด หากเข้าข่ายที่ผิดกฎหมาย ทาง ISP ก็ควรที่จะทำการปิดกั้น (Take down) เพื่อเป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อผู้ที่เป็นสมาชิก โดยเฉพาะเด็กและเยาวชน

โดยทั่วไปการปิดกั้นแบบ Notice and Take down จะทำการกั้นกรองร่วมกับผู้ใช้และกลไกอื่น เช่น จรรยาบรรณ กฎ กติกา มารยาท และสายด่วน

2.3 การกั้นกรองในระดับผู้ใช้

การกั้นกรองในระดับผู้ใช้ จำเป็นต้องอาศัยการแบ่งประเภทเนื้อหา (Content Classification) หรือการจัดอันดับเรตติ้ง (rating) ประสิทธิภาพการกั้นกรองจะสูงเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของระบบการแบ่งประเภทเนื้อหาซึ่งเป็นลักษณะทางเทคนิคที่มีความสำคัญมาก คือ ศัพท์ที่ใช้และความเที่ยงตรงรัดกุมทางภาษาในการอธิบายเนื้อหา เกณฑ์และระดับชั้นทางเทคนิคในการกั้นกรอง ระบบการกั้นกรองที่ดีควรคำนึงถึงประโยชน์และควรมีส่วนร่วมจากสามฝ่าย คือ ผู้ใช้ ISP และผู้ให้บริการเนื้อหาเว็บไซต์

2.3.1 ระบบการกั้นกรองของ ICRA

ระบบการกั้นกรองเนื้อหาทางอินเทอร์เน็ตที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางที่สุดในปัจจุบันคือระบบที่พัฒนาขึ้นโดย ICRA หรือ Internet Content Rating Association ระบบของ ICRA ประกอบด้วยขั้นตอนการกั้นกรองเป็นลำดับขั้นดังต่อไปนี้

Self-Classification and Labeling

ระบบของ ICRA มีรากฐานอยู่บนการจัดแบ่งประเภทด้วยตนเองของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตโดยใช้คำศัพท์ Vocabulary ของ ICRA ซึ่งจะพยายามอธิบายเนื้อหาอย่างไร้อคติ (Objectivity) โดยการตีความเนื้อหาของผู้ให้บริการเนื้อหาสามารถเปรียบได้กับการที่ผู้ผลิตอาหารติดป้ายบอกส่วนผสมของอาหารบนบรรจุภัณฑ์ของอาหารนั้นๆ ทั้งนี้ “ป้ายอิเล็กทรอนิกส์” (Electronic label) ของ ICRA สามารถอ่านได้โดยโปรแกรม browser ใดๆก็ได้

Filter templates

ผู้ใช้สามารถปรับเปลี่ยนและออกแบบ Template สำหรับการกั้นกรองเนื้อหาได้เอง โดยการจัดตั้งค่า (Presets) บน Template ทำให้ผู้ใช้สามารถเลือกได้ว่าจะปิดกั้นเนื้อหาประเภทใดบ้าง ทุกครั้งที่มีการท่องอินเทอร์เน็ต Filter template จะอ่านป้ายเนื้อหาที่เป็นผลมาจากข้อ 1 แล้วเฉพาะเนื้อหาที่ได้มีการตั้งค่าไว้ตาม Template ให้ผ่านเข้าสู่ระบบได้ ก็จะปรากฏทางคอมพิวเตอร์ขณะที่เนื้อหาที่ถูกกำหนดไว้ตาม Template ให้ถูกปิดกั้นก็จะไม่ปรากฏ

Negative and Positive lists

นอกจากการตั้งค่าและการกำหนดการปิดกั้นกลั่นกรองตาม Keyword ในป้ายเนื้อหาแล้ว ผู้ใช้ระบบของ ICRA filter ยังสามารถเพิ่มเติมรายชื่อของเว็บที่พึงประสงค์และไม่พึงประสงค์เข้าไปได้อีกด้วย

3. กฎ กติกา มารยาท (Codes of conduct)

ไซเบอร์สเปซหรือพื้นที่ที่ผู้คนเข้ามาแลกเปลี่ยน สื่อสารและทำกิจกรรมร่วมกันบนอินเทอร์เน็ตนั้น ประกอบขึ้นด้วยพื้นที่ชุมชนย่อยๆอีกมากมายซึ่งจะแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ร่วมของการสื่อสารและกิจกรรมนั้น เช่น เพื่อการพาณิชย์หรือเพื่อสนองความพึงพอใจและความสนใจของผู้ใช้ตามหัวข้อการสื่อสารต่างๆในพื้นที่ของชุมชนเหล่านี้ ทั้งในระดับย่อยและระดับเครือข่ายใหญ่จะมีค่านิยมร่วมกัน ที่จะเป็นตัวกำหนดลักษณะการประพฤติปฏิบัติในพื้นที่นั้นๆ ว่า สิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร “กฎ กติกา มารยาท” (Codes of conduct) ซึ่งจะเป็นกลไกกำกับดูแลพฤติกรรมและปฏิสัมพันธ์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตนี้ จะมีทั้งที่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติต่อกันทั่วไป (Customary) หรือที่เป็นกฎอย่างเป็นทางการ (Formal) กฎ กติกา มารยาท ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไปจะรู้จักในนามของ Netiquette หรือจรรยาบรรณสำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต จุดมุ่งหมายของ Netiquette คือ ปลูกฝังวิธีการใช้อินเทอร์เน็ตและเพื่อตอกย้ำให้มีการทำตามกฎระเบียบอื่นๆ ที่ได้มีการบัญญัติไว้ในพื้นที่ต่างๆทางสังคม

4. สายด่วนหรือ Hotlines

คือกลไกในการสื่อสารระหว่างผู้กับองค์กรที่เกี่ยวข้อง (ISP หน่วยงานของรัฐที่สอดส่องดูแลเรื่องเนื้อหาอินเทอร์เน็ต และตำรวจเป็นต้น) ซึ่งสามารถเป็นกลไกทางเทคโนโลยี (โทรศัพท์ โทรสาร E-mail เว็บไซต์) หรือเป็นกลไกทางองค์กร (ในรูปของหน่วยงานที่มีกำลังพลเฉพาะและมีหน้าที่รับผิดชอบชัดเจน) ก็ได้ จุดประสงค์ของการมี Hotlines คือ เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่า (ในกรณีที่สามารถทำได้) จะมีการพยายามเยียวยาแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ Hotlines สามารถจะดำเนินการโดยภาคอุตสาหกรรมเอกชน ภาครัฐ หรือ ภาคประชาสังคมก็ได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม Hotlines จะต้องมียู (Available) และประชาชนต้องรู้ถึงการมีอยู่ของ Hotline ผ่านช่องทางสื่อสารทั้งอินเทอร์เน็ตเอง และสื่อสารมวลชนดั้งเดิม ที่สำคัญ Hotline จะต้องเปิดให้เข้าได้ตลอด 24 ชั่วโมง

5. การรู้เท่าทันสื่อ (Media literacy)

ในการส่งเสริมให้ผู้ใช้กำกับดูแลตนเองทางด้านเนื้อหาอินเทอร์เน็ตนั้น มีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความสามารถหรืออำนาจในการเลือกและตัดสินใจให้แก่ผู้ใช้ (User empowerment) ทั้งนี้การรู้เท่าทันสื่ออินเทอร์เน็ต มีดังนี้

- 5.1 ความสามารถเชิงวิเคราะห์ (Analytical competence) หมายถึง ความเข้าใจในคุณลักษณะต่างๆของอินเทอร์เน็ต เช่น การสร้างเว็บไซต์ การทำงานของลิงค์ (Link) ต่างๆในเทคโนโลยีไฮเปอร์เท็กซ์ (hypertext) เป็นต้น ซึ่งจะนำไปสู่การใช้สื่อใหม่อย่างมีประสิทธิภาพ
- 5.2 ความรู้เกี่ยวกับบริบทแวดล้อมต่างๆ (Context Knowledge) หมายถึง ความเข้าใจในบริบททางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจและการเมืองที่แวดล้อมการผลิตและบริโภคเนื้อหาต่างๆในอินเทอร์เน็ต ความเข้าใจดังกล่าวจะทำให้ผู้ใช้สามารถประเมินข้อดีข้อเสียของข้อมูลได้
- 5.3 กรอบความรู้ความเข้าใจร่วมกันในหมู่ผู้ใช้เกี่ยวกับเว็บไซต์ เช่น www.google.com เป็น search engine ที่มีชื่อเสียง เป็นต้น
- 5.4 ความสามารถในการผลิตเนื้อหา (Production competence) หมายถึง ความสามารถในการผลิตเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ต ตลอดจนความสามารถในการตีความบริบทและผลิตเพลนกับอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีผลต่อการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของผู้ใช้แต่ละคนผ่านทางการผลิตและการสื่อสารเนื้อหา

ทั้งนี้ การเสริมสร้างการรู้เท่าทันสื่อ โดยเฉพาะในเด็กและเยาวชนจำเป็นต้องเพิ่มแง่มุมเกี่ยวกับความปลอดภัยออนไลน์เข้าไปด้วย เพื่อให้เด็กรู้เท่าทันภัยอันตรายและความเสี่ยงที่จะมาจากอินเทอร์เน็ต หน้าที่ดังกล่าวควรจะเป็นพันธกิจร่วมระหว่างหลายๆฝ่าย ตั้งแต่ครอบครัว ภาคการศึกษา ภาคนโยบาย และภาคอุตสาหกรรม ตลอดจนการสื่อสารมวลชน โดยผ่านทางเครือข่ายที่พัฒนาร่วมกันและมีการสื่อสารถึงกันอย่างสม่ำเสมอ ควบคู่กับการรณรงค์ให้ข้อมูลความรู้แก่สาธารณชน

แนวคิดดังกล่าวจะนำมาวิเคราะห์กระบวนการสร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศให้แก่วัยรุ่นผ่านทางเว็บไซต์ SEX MUST SAY และ TEENPATH

5. แนวคิดเรื่องนโยบายสาธารณะ

ประเวศ วะสี(<http://advisor.anamai.moph.go.th/conference/pubpolicy/policy1.pdf>) กล่าวถึงนโยบายสาธารณะ (Healthy Public Policy) ที่ดีว่าเป็น นโยบายสาธารณะที่นำไปสู่ความถูกต้องเป็นธรรม และประโยชน์สุขของมหาชน

ลาสเวลล์ และแคปแพลน (1970:70 อ้างถึงในธนะวัฒน์ รัตนศักดิ์, 2546:3) ได้ให้คำนิยามว่า “นโยบายสาธารณะ หมายถึง แผนหรือโครงการที่ได้กำหนดขึ้น ซึ่งประกอบไปด้วยเป้าหมายปลายทาง คุณค่า และการปฏิบัติต่างๆ

กรีนวูด (อ้างถึงในกุลธนา ธนาพงศ์ธร, 2520:570) ได้ให้ความหมายของนโยบายสาธารณะไว้ว่า หมายถึง “การตัดสินใจขั้นต้นที่จะกำหนดแนวทางกว้างๆเพื่อนำเอาไปเป็นวิธีการปฏิบัติที่ถูกต้อง และสามารถบรรลุ เป้าหมายที่กำหนดไว้”

จากความหมายของนโยบายสาธารณะข้างต้นสรุปได้ว่า นโยบายสาธารณะ หมายถึง แนวทางปฏิบัติที่รัฐ ชุมชนหรือกลุ่มคนกำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์ของประชาชน

ประเวศ วะสี(<http://advisor.anamai.moph.go.th/conference/pubpolicy/policy1.pdf>) กล่าวว่ากระบวนการนโยบายสาธารณะควรจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. เป็นกระบวนการทางปัญญา ใช้หลักฐานข้อเท็จจริงที่ผ่านการวิเคราะห์สังเคราะห์มาอย่างดีจนเป็น “ความรู้” ที่เรียกว่าเป็นการสร้างนโยบายที่อยู่บนพื้นฐานของความรู้
2. เป็นกระบวนการทางสังคม นโยบายกระทบสังคมทั้งหมดอย่างรุนแรง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย คือ สังคมจึงควรเข้ามามีบทบาทร่วมเรียนรู้กำหนดนโยบายเป็นกระบวนการเปิดเผยโปร่งใสและเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ

3. กระบวนการทางศีลธรรม กระบวนการนโยบายสาธารณะควรมีอุดมคติ เพื่อความถูกต้องดีงาม และเป็นประโยชน์สุขของคนทั้งหมด ไม่แบ่งร่นเพื่อประโยชน์เฉพาะกลุ่ม

กระบวนการนโยบายสาธารณะทั้งกระบวนการนั้น (Hewlett and Ramesh, 1995:11 อ้างถึงในธัญวัฒน์ รัตนศักดิ์, 2546:14-15) จะมีลักษณะคล้ายกระบวนการในการแก้ไขปัญหา กล่าวคือในการแก้ไขปัญหา นั้น ผู้จะแก้ปัญหานั้นจะต้องรับรู้ถึงสภาพปัญหาดังกล่าวก่อน (Problem recognition) หลังจากนั้นจึงแสวงหาแนวทางต่างๆที่เป็นไปได้สำหรับที่จะสลายปัญหาดังกล่าว (Proposal of solution) แล้วจึงเลือกทางเลือกต่างๆ ที่คิดว่าจะสามารถแก้ไขปัญหาได้ดีที่สุด (Choice of solution) เมื่อได้ตัดสินใจเลือกทางเลือกใดทางเลือกหนึ่งแล้ว จึงนำทางเลือกดังกล่าวไปสู่การปฏิบัติ (Putting solution into effect) หลังจากนั้น จึงติดตามผลการปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวว่าสามารถแก้ไขปัญหาได้หรือไม่ (Monitoring results)

สำหรับกระบวนการนโยบายสาธารณะนั้น จะเริ่มจากการกำหนดระเบียบวาระ (Agenda- setting) ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ได้เกิดปัญหา (Problem) หรือปัญหาสาธารณะ (Public problem) หรือการสร้างสถานการณ์ ที่จะให้มีการกำหนดนโยบายขึ้นในสังคม และปัญหาสาธารณะหรือสถานการณ์ดังกล่าวทำให้มีการกำหนดนโยบายเพื่อแก้ไขปัญหา (Policy formulation) และมีการตัดสินใจเพื่อเลือกทางเลือกดังกล่าว สำหรับนำไปแก้ไขปัญหา (Decision-making) และมีการนำไปปฏิบัติ (Policy implementation) หลังจากนั้น จึงมีการประเมินผลการปฏิบัติตามนโยบาย (Policy evaluation) ว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้หรือไม่ ผลการปฏิบัติดังกล่าวจะถูกนำมาใช้เป็นข้อพิจารณาในการปรับปรุงนโยบาย (Policy adjustment) การเปลี่ยนแปลงนโยบาย (Policy reconstruction) หรืออาจจะมีการยุตินโยบายสาธารณะ (Policy termination) ดังกล่าว

ขั้นตอนการแก้ไขปัญหาและขั้นตอนของนโยบายสาธารณะ

ขั้นตอนการแก้ไขปัญหา (Phrase of applied problem-solving)	ขั้นตอนของนโยบายสาธารณะ (Stages in policy cycle)
1. การรับรู้ปัญหา (Problem recognition)	1. การกำหนดระเบียบวาระ (Agenda-Setting)
2. ข้อเสนอทางเลือกเพื่อแก้ไขปัญหา (Proposal of solution)	2. การกำหนดนโยบาย (Policy formulation)
3. การเลือกทางเลือกเพื่อแก้ไขปัญหา (Choice of solution)	3. การตัดสินใจเลือกแนวทาง (Decision making)
4. การนำทางเลือกไปแก้ไขปัญหา (Putting solution into effect)	4. การนำนโยบายไปสู่การปฏิบัติ (Policy Implementation)
5. การติดตามผลการแก้ไขปัญหา (Monitoring results)	5. การประเมินผลนโยบาย (Policy evaluation)

การกำหนดนโยบายสาธารณะถือเป็นกระบวนการทางการเมือง ดังนั้นจึงมีหลายฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมเกี่ยวข้องในกระบวนการดังกล่าว จึงควรจะมีฝ่ายที่เกี่ยวข้องอย่างน้อย 8 ฝ่าย (ประเวศ วะสี, <http://advisor.anamai.moph.go.th/conference/pubpolicy/policy1.pdf>) คือ

1. ประชาชน/องค์กรพัฒนาเอกชน
2. สื่อมวลชน
3. นักวิชาการ/มหาวิทยาลัย
4. องค์กรสนับสนุนการวิจัยนโยบาย เช่น สภาวิจัย สกว. สวรส. สสส.
5. ภาคธุรกิจเอกชน
6. องค์กรการทำงานนโยบาย เช่น กระทรวงต่างๆ
7. ฝ่ายการเมือง เช่น รัฐบาล รัฐสภา
8. ผู้แทนองค์กรอิสระ เช่น คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

อาจกล่าวได้ว่าแนวทางการกำหนดประเด็นนโยบายสาธารณะเกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต เพื่อสร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศจากกลุ่มผู้ที่เกี่ยวข้องกับนโยบายสาธารณะ เป็นแนวทางเริ่มต้นของการเกิดนโยบายสาธารณะ ที่จะสร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศให้แก่วัยรุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต

โดยนโยบายดังกล่าวต้องมีความหลากหลาย ครอบคลุม และแก้ไขปัญหาเรื่องเพศได้ ซึ่งนโยบายดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้จากข้อมูล ความรู้ ที่แต่ละหน่วยงานมีอยู่มาประยุกต์ใช้ให้เข้ากัน โดยคำนึงถึงผลประโยชน์ของอนาคตของชาติเป็นหลัก

งานวิจัยนี้ นำแนวคิดนโยบายสาธารณะมาเป็นกรอบที่ใช้ในการตั้งคำถามผู้ที่เกี่ยวข้องกับนโยบายสาธารณะ และใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึก เพื่อตอบปัญหานำวิจัยที่ว่าควรจะมีการกำหนดนโยบายสาธารณะจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องอย่างไรบ้าง จึงจะทำให้อินเทอร์เน็ตสามารถเป็นกลไกสร้างความรู้และภูมิคุ้มกันเรื่องเพศให้แก่วัยรุ่นได้

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พิชัย นิรมานสกุล (2547) ศึกษาเรื่อง “การใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อเผยแพร่ความรู้เรื่องเพศศึกษาและเนื้อหาทางเพศที่เหมาะสมแก่เด็กและเยาวชน” พบว่า

1. เด็กและเยาวชนที่มีเพศ อายุ การศึกษา รายได้ตนเอง และลักษณะการอยู่อาศัยที่แตกต่างกัน มีความต้องการความรู้เรื่องเพศทางสื่ออินเทอร์เน็ต แตกต่างกันที่ระดับ 0.01
2. เด็กและเยาวชนที่มีการศึกษา อาชีพหลักของบิดา และมารดา รายได้ครอบครัว รายได้ตนเองและลักษณะการอยู่อาศัยที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการเปิดรับข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตที่แตกต่างกัน โดยวิธีที่เปิดรับข้อมูลเรื่องเพศทางสื่ออินเทอร์เน็ตที่นิยมมากที่สุด คือ การที่เพื่อนหรือคนรู้จักแนะนำเว็บไซต์ทางเพศให้เข้าชม และเว็บไซต์ทางเพศที่นิยมมากที่สุด คือ เว็บไซต์กระปุกดอทคอม/ได้ดิน
3. ความต้องการความรู้เรื่องเพศของชายและหญิงแตกต่างกัน โดยหญิงต้องการความรู้เรื่องการดูแลตนเอง การดำเนินชีวิตและครอบครัวมากที่สุด ในขณะที่ชายต้องการความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ และสิ่งยั่วยวนต่างๆมากกว่า
4. เนื้อหาเรื่องเพศทางอินเทอร์เน็ตที่เด็กและเยาวชนมีความพึงพอใจปานกลาง คือ การใช้ชีวิตครอบครัว การดำเนินชีวิตเรื่องเพศ เพศกับปัญหาสังคม เพศสัมพันธ์ การดูแลสุขภาพทางเพศ การคุมกำเนิด สิ่งยั่วยวนทางเพศ โรคทางเพศ ระบบสืบพันธุ์ และการตั้งครรรภ์

โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับความต้องการความรู้เรื่องเพศทางอินเทอร์เน็ตของเด็ก และเยาวชนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

5. เนื้อหาทางเพศทางอินเทอร์เน็ต ที่เด็กและเยาวชนคิดว่าความเหมาะสมกับตนเอง ในระดับปานกลางนั้น เหมือนกับเนื้อหาทางเพศที่ตนพึงพอใจ ยกเว้น สิ่งยั่วยวนทางเพศเท่านั้น ที่คิดว่าเหมาะสมน้อย โดยมีความสัมพันธ์ในระดับสูงกับความพึงพอใจเนื้อหาทางเพศที่นำเสนอทางอินเทอร์เน็ตของเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
6. เนื้อหาทางเพศมีการนำเสนอผ่านการใช้รูปแบบกระทู้/ปัญหาถามตอบมากที่สุด รองลงมาคือ ข่าว/บทความ เรื่องเล่า/ประสบการณ์ และภาพประกอบ ส่วนประเด็นเนื้อหาทางเพศที่นำเสนอผ่านเว็บไซต์ทางเพศอยู่ในระดับมาก คือ พฤติกรรมเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ และการดำเนินชีวิตเรื่องเพศ
7. เว็บไซต์ที่นำเสนอเนื้อหาทางเพศในปัจจุบัน ยังไม่เพียงพอ และนำเสนอเนื้อหาได้ไม่เหมาะสม ลักษณะของเว็บไซต์ทางเพศที่ดีคือ ต้องคำนึงถึงบรรทัดฐานทางกฎหมาย สังคม และวัฒนธรรม ต้องไม่ใช่ถ้อยคำที่รุนแรง และปลุกเร้าอารมณ์ทางเพศ ต้องนำเสนอเนื้อหาทางเพศที่เพียงพอต่อความต้องการของเด็กและเยาวชน ต้องมีผู้เชี่ยวชาญทางเพศศึกษาที่สามารถให้คำปรึกษา และต้องมีการออกแบบเว็บไซต์ที่ดูน่าสนใจและตรงต่อความต้องการของเด็กและเยาวชน

สำหรับแนวทางการนำเสนอเนื้อหาทางเพศผ่านเว็บไซต์ คือ ควรปรับปรุงเนื้อหา และนำเสนอเนื้อหาเรื่องเพศที่ทำให้เด็กและเยาวชนอยากรู้ ต้องมีหน่วยงานที่มีความสามารถในการจัดทำเว็บไซต์ทางเพศ ต้องมีการนำกลยุทธ์ทางการสื่อสารมาใช้สร้างความน่าสนใจให้กับเว็บไซต์ และต้องมีการจัดพื้นที่เพื่อแสดงความคิดเห็นหรือเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลเฉพาะกลุ่ม โดยเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาตัดสินเนื้อหาทางเพศ ควรพิจารณาจากการระดมความคิดเห็น การอาศัยความร่วมมือจากหน่วยงานหลายฝ่าย และอาศัยความรับผิดชอบจากคนในสังคม

งานวิจัยดังกล่าวจึงใช้วิเคราะห์เนื้อหาและรูปแบบเรื่องเพศ ที่ทำหน้าที่เป็นภูมิคุ้มกันเรื่องเพศแก่วัยรุ่นได้ และการกำหนดนโยบายสาธารณะที่จะทำให้อินเทอร์เน็ต เป็นกลไกให้ความรู้สร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศแก่วัยรุ่นได้

สุนววรรษ นิตติธรรมวิศรุต (2544) ศึกษาเรื่อง "อาชญากรรมคอมพิวเตอร์: ศึกษาเฉพาะกรณีการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกผ่านทางอินเทอร์เน็ตที่มีคนไทยเป็นผู้เสียหาย" พบว่าประเทศต่างๆทั่วโลก ได้มีความพยายามใช้มาตรการทางกฎหมายบังคับเฉพาะกับอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ และทางเทคนิค รวมถึงมาตรการทางสังคมต่างๆ เข้ามาแก้ไขควบคุมกำกับดูแลการใช้อินเทอร์เน็ตในระดับที่แตกต่างกัน ด้วยเหตุผลทางด้านศีลธรรม วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีและนโยบายในการให้สิทธิเสรีภาพแก่ประชาชนที่แตกต่างกัน

ในประเทศไทยในขณะนี้ ยังไม่มีกฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ โดยเฉพาะในส่วนของ การเผยแพร่ภาพและสื่อลามกผ่านทางอินเทอร์เน็ตออกมาใช้บังคับ และกฎหมายสารบัญญัติ รวมถึงวิธีสบัญญัติที่ใช้บังคับกับปัญหาดังกล่าว ในปัจจุบันก็ยังไม่มีความมีประสิทธิภาพอย่างเพียงพอ ดังนั้นจึงสมควรที่จะต้องมีการพัฒนาปรับปรุงกฎหมายให้มีความทันสมัย เท่าทันกับกระแสความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาของเทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ประกอบกับลักษณะอันไร้พรมแดนของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่สามารถเชื่อมโยงไปได้ทั่วโลก จึงมีความจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างประเทศด้วย นอกเหนือจากการนำมาตรการทางกฎหมาย ทางเทคนิคและทางสังคมใช้ร่วมกัน ทั้งนี้เพื่อจะรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ศีลธรรมอันดี เพื่อป้องกันหรือระงับความเสื่อมทรามทางจิตใจของประชาชนในสังคมเป็นสำคัญ

งานวิจัยดังกล่าวจึงใช้วิเคราะห์การกำหนดนโยบายสาธารณะที่จะทำให้อินเทอร์เน็ต เป็นกลไกให้ความรู้สร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศแก่วัยรุ่นได้

ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (เนคเทค) ทำการสำรวจกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตประจำปี 2546 (อ้างถึงในทวีศักดิ์ กอนันต์กุลและคณะ, 2547:7) พบว่าผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย ปัจจุบันมีประมาณ 6 ล้านคน ส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการใช้งานน้อยกว่า 10 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยกลุ่มผู้ใช้ที่อายุต่ำกว่า 20 ปี ใช้อินเทอร์เน็ตสัปดาห์ละมากกว่า 20 ชั่วโมง นิยมใช้เพื่อเล่นเกมออนไลน์และสนทนาออนไลน์ (แชท) มากที่สุด ผลการสำรวจระบุว่ากิจกรรมที่ได้รับความนิยมมากที่สุด 5 อันดับบนอินเทอร์เน็ต ได้แก่ การค้นหาข้อมูล (31.9%) อีเมล (31.6) ติดตามข่าว (14.1) แชท (7.1) และเล่นเกมออนไลน์ (5.8) ตามลำดับ ส่วนปัญหาที่สำคัญของอินเทอร์เน็ต ได้แก่ ความล่าช้าของการสื่อสาร (59.0%) ไวรัส (45.7) อีเมลขยะ (29.7) และการมีแหล่งข้อมูลทางเพศ (21.6)

งานวิจัยดังกล่าวจึงใช้วิเคราะห์การกำหนดนโยบายสาธารณะ ที่จะทำให้อินเทอร์เน็ตเป็น
กลไกให้ความรู้สร้างภูมิคุ้มกันเรื่องเพศแก่วัยรุ่นได้